

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja óe
Swójbny statok
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwo. ó da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew óe. P

• Serbske njedželske łopjeno. •

W Budyščinje, 18. januara 1925.

Čižičež a naklad Čsmolerjez knižičižičežernje a knižarnje šap. družšt. s wobm. ruč. w Budyščinje.
Wulhadža łóžbu šobotu a plačeži na měšaz 15 šlotych pjenježłom.

2. njedžela po 3 kralach.

Sczenje šwj. Jana 2, 1—11.

W městach a wšach našeho kraja nadenđješch wošebite twarjenja s wyšokimi a šchěrokiimi durjemi: Njany Boži dom, kotryž ł fastupej namołwja, kaž by chyzł wošadže šłowo šwojeho mišchtra pschimołacž: „Pšchindžče šem ke mni wschitzy, kiž seže šprózný a wobčeženi, ja chzu waš wošchewicž.“ Njedaloko steji šchula s napišmom nad durjemi: „Njeh džěczatka ke mni pschindu“, won a nuts šhodži našcha młodžina wschědnje, šo by wschal s prózu ale šebi šamej ł lěpschemu wulka ša žiwjenje.

Tak je našch Šbóžnik ša žyle čłowještwo twar šaložič: Bože kraleštwo, hđžež sczenja šwojatych sczenikow wrota wo-
tetwrjeja a cze namołwja, šo by šastupil. Jan sczenil to čžini se šlawišnu, kotraž šo šłónczi: „To je přeni džiw, kotryž Jesuš sežini w šłana Galilejskej a šjewi šwoju krašnosć.“ Šastupny do teho domu, wobhladajmy šebi wupšchenje, čžitajmy šchpruchi, kotrež ł nam rěčža wo duchu žyłego doma. Šłožujmy šwoje myšle na šjewjenje Jesušoweje krašnosće.

Měštno Jesušoweho šjewjenja šu čžiche runy šhěže, je měš šwojby. Šak šu čłowješkojo špytali, na žyle hinasche waschnje šwoju krašnosć šjewicž. Žich wjele dže na hašy. Tu je šwět, tu je žiwjenje, tam džeja, šo bychu šwětej pošafali, šchto šu a móža. Šob woczemi luda šo pošafuja, šo bychu wschitzy ludžo žich wo žyłej wulkošči a wo polnej wožnosćži šesnali. Ale druhim je to pschemało. Ša hašy tola žich jenož čži widža, kiž šami na hašy džeja a žich šetkaju. Šchromadžišny čłowjekow, to je měštno, hđžež chzedža šwoju krašnosć šjewicž. Šeho šłowa šłyschi žich wjele; jeho mudrosćž móža wschitzy šapschimnyčž. A hušto došćž tam potom tak došpotnje njepřuhuja, šchto šo praži. Někotrež-

šuli šłowa wobhladuja šo jako šornow polne šłošy, a hđž je domach wo měšje rošpominasch, šu prošdne.

Jesušowe waschnje škutkowanja to njeje. Wón šjewi šwoju krašnosć wo domje, wo šwojby. Mješ dobrými čłowjekami se dobrými waschnjemi měšesche šwoje wješele, phtasche šwoj měš, namaka wošchewjenje ša čžěło a dušchu. Šady rěčžesche jow jeho ert, šabłyschcži šo jeho wěrnosćž kaž dobre čžiste šłoto, kaž droha pycha, kotraž dušchu a wutrobu šwojebeli. Še tež ša tebe dom a šwojba šwět, hđžež šo šbožowny čžujesch? Domach namakasch najlěpsche, wo šwojby leža šorjenja šwojeje možy, a kaž šchtom wo dobrej šemi hašy, hašožki, łopjena, tak ma čłowjek na teje wot Boha žohnowanej podłošy šwoje žiwjenje wutworicž. Šak šchtom šemju šchłita psched wulkiimi wěšfikami a njewjedrami, tak ma muž a žona šwoju šwojbu psched štarosćžemi a štrachami se šwojim žiwjenjom šchłitacž. Šak šchtom šwoju žyřobu se šemje wošnje, tak wošnje čłowške žiwjenje najlěpschu a naj-
wubjernišchu žyřobu s podłošy šwojby, s jeje lubosće, s jeje měra, s jeje šboža a šłubokošće.

Ale to je tola šwašny dom, šebi myšlišch, jow bě Jesuš rady. Šaj, Jesuš njesazpi ani rjane wješele žiwjenja. Běšche ke šwašej pscheproschenny se šwojimi wucžobnikami a je bješ wobmyšljenja tam šchol. Ššam wješokly wo šwojim Boshy džěšche tež rad ł čłowjekam, kotřž běchu wješeli. Njeje šawěšče wo-
čžakowal, šo by wješelocž woczichnyła, hđž do jštwy šastupi, runje kaž njebý šwoje špodobanje měš nad džiwym šakhadženjom a wołanjom. Ale tak je našch Šbóžnik: Šdžež wón pola naž šastupi, čžini našch dom ł šwašnemu domej. Še šwojim duchom čžini wješelnych ludži. Šohnuje džěło pilneho, pošběhuje wu-
trobu šrudneho čłowjeka; porudženych wobdari s trošchtom,

strachocitnych i wozniwazym duchom. A hdzež je frudoba hlu-
boka, hdzež je nař czeřta žalosć potrijehita, wón posbėhuje na-
řchu hlotu, jeho řlotwo „njeplacž“ kliczi tež do našcheje dusche,
i nim sežini řo tež žarowanřki dom jako kvařny dom, jako dom
wyřkoteho trořcha. To je mėřtno, hdzež Jezuř řwoju krařnosć
najradřcho řjewi: dom, kotryž wón napjelni i wėrnytm wutrob-
nym wjeřelom.

Niž to njeprawej hodžinje je do tehole domu řajřchoř. Wina
pobrachowawche. Jezuř wupomha: Wódne řarany da i wodu
nalecž, a hlej, jako brařcha wopta, je to najlėpsche wino, lėpsche,
dyřli řu priedy mėli. Jezuř řjewi řwoju krařnosć i cřlowje-
řkimi darami. Ğusto móžeřch to nařhonicž. Rař wjele wėzow
mařch, kotrež wařniřche njetwosmjeseřch hacž wodu. Ğomyřli řebi
jeno na řwoju řtrowořcž. Wėřch, řo je to řubto, řa kotrež mamy
řo řóžde ranje i nowa Bohu dźakowacž, řo je hiřcheže mamy?
Ğomyřli řebi na wřchėdny řhlėb; je tebi nėřchto, řchtož dyřbiřch
mėcž, řaž by řo to řamo wot řo řrořumiko? Jezuř nam wocži
wotewri, řo widžimy wařnosć a krařnosć wřcheho teho, řchtož
mamy. Ğotom je řa nař te male přched Bohom nėřchto wulke,
njetwobledžbowane nėřchto widžane, řnadne nėřchto dobre a
drohe. Ğemřki dar ma jemu řlužicž, řo by řwoju krařnosć po-
řařař. Rař dyřbi tež našche žiwjenje jemu řlužicž, řo by i teho
bóřřke žiwjenje cžiniř, i wody tehole žiwjenja cžini dobre wino
wėcžneho žiwjenja.

A na řonzu hladajmy hiřcheže na cřlowjekow, kotrymž Jezuř
řwoju krařnosć řjewi. Přched wřchitřimi druhimi řtaj to mřo-
daj mandželřkaj. Řiřch wjele cže wėrowanřki džeř wřacž jako
přchedřnamjo řa přchichod. Ğotom řtaj řdwař, kotrařž tu řwjařř
řa žiwjenje řežinjeseřchaj, řo pod hwrěřdu na pucž podařoj, kotrařž
řbože řlubi. Jezuř je řimaj přeni džeř, drje tež wřchitře dnj
mandželřtwa pořwjećit. Wė řewi pilnořcž řohnowana, řamože-
nja přchibėrařo? To njetwėm. Ale to jene wėm, řo řbože
cřlowjeka njetwotwřřuje wot řamoženja, ale wot žyle hinariřchich
wřchřchich wėzow. Ale tam, hdzež je Jezuř pola cřlowjekow,
řo woda do wina přchežo řařo přchemėni, to řeka: jow byřli Bože
řohnowanje řawėrnje a widžomnje, a řame wobcžeřnosće žiwje-
nja, řwřř a řtarořcž, řylřh, njeřbože nacžinja dobreho a řluža
nam i lėpřchemu, Ğusto wjařy dyřli přchemjele řboža.

Wo kvařariřch njeřřřchimy nicžo. Ale wo wucžobniřch
řeka: „A woni wėřjachu do njeho.“ Ğo tymle dopořařu řmė-
džachu drje do njeho wėřicž. A tež my řmėm, řaj mamy do
njeho wėřicž, hdž řwoju krařnosć na tař řpodžitwne wawřnje
tež nad nami a přched nařchimaj wocžomaj řjewi.

Rař wjedže nař přenja řrocžel do domu hižo i Jezuřowej
krařnosći; widžimy řaž přcheř wotewřjene durje jeje přenje
břřchczenje. Rař řylna budže řalle, hdž řu nadeřđjemy we
žylej pořnosći! Ğamjeř.

Nowa žyrfej.

Žyrřwotw njeje na řemi hiřcheže dořcž, řpiritualistojo — to
je wofebita wotnořka řpiritistow — řu přchi tym, řo řjednocžicž
a tař nowu žyrfej řaložicž. Ğpiritualistojo wudawaju, řo maja
w Ameriřy řamej 2 000 000 přchiwřřowariřow; w Nėmřkej, tež
w Sařřkej, mamy drje řiřch wjařy hacž řebi to nėřchtožřuli mřřli;
nařcha řužřa njeje to žane wuwřacže. Ğižo řu nėřařku wřch-
nořcž wutworili, kotrař řpiritualistifřch duchownych pořtaja.
Ğpiritualistojo řo wobarařa přchecžitw tomu, řo řiřch se řpiriti-
řtami a tař mjenowanymy medijami — pořřednikami, — kotřř
řa pjenjeř řwoje wėřki pořařuja a cžinja, přchirumjeřch. Řiřch
wofebitořcž wobřteji pař tola w tym, řo přcheř medije ducham —
po řiřch mėnjenju — i řebi řecžecž dawaju a řo to, řchtož tucži

duchojo řecž, řim wucžba a nabořina. — W tu řhwilu řabėrařa
řo řpiritualistojo se řaloženjom žyrřwje w Ameriřy; je to přchi
wawřnicžřch řpiritualistow řamo řa Ameriku nėřchto džitwne.
Tola, mřřlimy řebi, řo řmėjemy tutu žyrfej, tař bėřř hacž řo
w Ameriřy řaloži, ičž pola nař w Sařřkej. Ğ tym byřhu řpiri-
tualistojo, kotřř řo nėřkole hiřcheže i žyrřw džeřa, i tuteje wu-
řtupili a i řwojeje nowej přchitřupili. Njeřch to nėřkto přchitřdže tař
abo hinař, wėřte je, řo řo na tutym polu řpiritifřma řenje hacž
dotař telko džeřtařo njeje řaž w nařřim cžaku, njeřch je tu to,
řchtož řpiritifřmus je, přchežo hižo byřo, tež mjeř Ğerřbami, a to
niž přchemalo.

Přchibaha.

Přched řudniřtwami řiřch wjařy a wjařy wopacžnje přchibaha.
To je nařhonenje pořledniřch řet. Ğo pař by řo nėřchto řtalo,
řchtož by tomu řadžeřwako, to tež njeje. Ğena nėmřřa nowina na-
mjetuje nėřkto dwořate, wotpomhacž tutomu řrudžazemu njebo-
řtatfej, džitwajo na to, řo drje řo i wulkeho džeřla wopacžnje nje-
přchibaha i wotpořladom, kotryž by řhřořtanja hėdny byř; řiřch
wjele drje wopař přchibahaja, dořelž bjeř přchemřřlenja cžinja,
drusy řařo, řo njebyřhu podawřki je řwojeho žiwjenja wotřřli.
Nowina namjetuje, řo byřhu řo wřchė njetřebawřche prařchenja
wutwotajitře a řo njebyřhu řo wofebje njetřebawřchi řwėđřow řa
wofobiniřkimi wobřtejnoscžemi prařcheli; přchede wřchėm pař řada
řebi, řo byřhu řwėđřowjo řalle přchibahali, hdž řu řwoje řwėđ-
czenje wuprařili; tole je nuřne; jenož potom řalle je móžno,
řwėđřow do přchibahi na wopacžnořcže ředžbřitwch cžinicž a řiřch
přched řhřořtanjom wuwřowacž. — Wřchė tute řadanja, njeřch řo
přchemjedu abo niž, njeřchemėnja pař nicžo na tym, řo řu to
wřcho řnamjenja řa to, řo řwėđomnje luda a ludži niže a niže
řpadnje, řo řo řacžucže řa prawo a njeprawo bóle a bóle řhubjuje.
A cžeřodla to? Řehodla, dořelž řo wėrne řchecžcžanřře řmřřlenje,
prawa řchecžcžanřřa mřřř řhubjuje, dořelž lud a řtat řam tomu
řadžeřwa, řo řo tuta wėrna řchecžcžanřřa mřřř ludžom wot mřo-
dny, wot džeřcžazny řet řařchcžepi řřuboko do řacžucža a řwėđomja,
do wutrobny a žiwjenja. Wřcha morala a wřcho podobne tutomu
řpadowanju ludoweho žiwjenja njeřadžeřwa! Ğenicžla pomoz je
řchecžcžianřřa wėra! Ğeli řo řo nařř lud i tutomu řekařřtrow
přchitwobrocži, wotřhori, řewar niž. Ğotom pař, hdž řchecžcž-
ianřřa wėra a mřřř řařo móžna w ludu wot džeřcžazny řet řem,
wotřhori na řnutřřownym a řwontřownym. Ğuž řóždy na řwo-
řim mėřtnje budž řwėđř tuteje řchecžcžianřřeje wėry a pomhaj jej,
řařřuli móžno, i dořycžu!

Pomniř ewangeliřeje wėry.

Řapřchecžitwna reformaziřa bė řon pořřyt, i kotrymž cžyřhu
řatolřny reformaziřu podřřocžicž a ewangeliřch řařo do řatolřeje
žyrřwje řnuřowacž. Ğařřki pořřyt cžinjeseřche tež bohř hrabja Adam
Ğerberřtorřř w Awřtriřkej. Přchi řapořařanju řatolřřeho řarariřa
w řrankenburgu namara w řnadnym přchicžinu, přchecžitw ewan-
gelřřim i řrutowcžju řatřocžicž. Ğnuřowawche 36 ewangeliřch mėřchcž-
now a burřow, řo pod wulkej řipu řóř cžifřřachu a to přchežo dwejo
a dwejo. Kotřř přchėřachu, přchėřřachu i tym řwoje žiwjenje.
Buchu na řipje, řpodny kotrejež bėřhu hrali, řwobwėřřeni a na wė-
řach řuřodnyřch Bořřch domow. Ğutřn řadřawy podawř bu se
přchicžinu teje tař mjenowaneneje Ğornjoawřtriřřeje burřřeje wójny.
Ğtatowřny mjenuja tutřn podawř tež „řrankenburger Wřřřel-
řpiel“. Ğsu to nėřkto 300 řet. Řehodla bu na tym mėřtnje, hdž ř
teřdy wo žiwjenje řóř cžifřřachu, pomniř pořtajeny. Ğacžifř pom-
niřa je wot prof. Liebermanna i Wnicřowa. Pořřwjećicž budže

ko tutón pomník w lécze 1925. Pšchihoty sa tutón křowawnym šwědkam-ewangelijska a šwěrnym wojowarjam wo wěru a domišnu — wěnowany šwjedžen čžinja šo hižo. Je dobre sa našch čžah, šo bywamy na tajke něšchto dopomnjeni!

Hodowny šchtom sa wšchěch.

Š hodam 1923 běchu w měsčze Heilbronu na wulkim šthodze pšched radnizu wulki hodowny šchtom postajili, jón wot patoržizy hacž k silbestrej kóždy wječor roššwětlili a pod nim rjane hodowne špěwy šanoschowali. Š tym běchu k dobom šadžewali tórnoščam silbestra, tajtež šo hewaš stawachu. Šody 1924 šu drube města to šame čžinike, taš na pšch. Weimar a jena Barlinska wošada. Na šthodze k Weimarštemu mušeje šteješche 10 mtr. wšhoka krašna jědla, kóždy wječor šwěčješche šo krašnje; na jeje wječšchtu bšhšchješche šo daloko roššwětleny šchiz; wšhazy šo kóždy wječor hromadžachu, šo bychu pod „hodownym šchtomom sa wšchěch“ šhromadnje hody šwjecžili. Šhromadne špěwy mēnjachu šo se špěwami špěwnych towašštwow a se šahorjenty mi narěčžemi jeneho duchowneho.

Š Weimara taž k Barlina pišchu, šo drje je tajke šwjecženje hodow pod „hodownym šchtomom sa wšchěch“ na dalšche čžahy šwěščene.

Evangelijsk w Španiskej.

Pšched 60 lětami njebě w Španiskej nimale žanych ewangelijskich, abo prajmy lěpje, njebě w Španiskej nimale žanych ewangelijskich wjazh. We wojowanju pšchecžiwu ewangelijskim, do šhla pšchecžiwu reformaziji, bě tam katolška inquisizija šwoju wěž „derje“ wušonjala; ewangelijska wěra bu nimale žyle šnicžena. Wot něhdže 60 lět šem mamy tam nětk šašo ewangelijske hibanje. Jeho šbudžowarjo a špěchowarjo šu nan a šhjo šhnojo Šliedner. W pošlednich lětdžepatkach bu tuto ewangelijske mišionške hibanje možnišche a možnišche. We wšchěch wjetšich městach nadešdžesch to šo rjenje roššchěrjaze ewangelijske wošady a ewangelijske šhule. Ewangelijski gymnasium we hlownym měsčze Madrid šhwala šebi Španiškami šami jako najlěpšchi žyleho kraja. Ražaza inflazija bě tež ša tutu šhulu šwulkejš šhłodu. Je štrach, šo šo ša ewangelijskich šhubi a šo ju Jesuitojo na šo štoršnu, kottiz, kaž druhdže, tu w Španiskej wošebje šwoju wěž pšchecžiwu ewangelijskim derje wobstaraja. Š pomozu Šollandškeje, Šchwedškeje a Ameriki bě ewangelijskim hacž do 1. julija možno, trěbnych pjenješ nadacž, wošebje daš ša pošchčžene pjenješy placžicž. Je to wošebje jena šhypošheta k 100 000 hr., kotraž telko štaroščow čžini; dyrbi šo wotplacžicž. Wšcho hromadže budže tam to w Španiskej nětkle na 15 000 ewangelijskich. Ewangelijsk žyleho šwěta maja pšchikšuschnosčž, runje tutym wěrybratram w Španiskej pomhacž a jim šdžeržecž tutu hlownu šhulu w Madridže, šo njebhchu šo Jesuitojo jeje šmozowali. — Šchtóž by rad něšchto w ewangelijskim hibanju w Španiskej čžitaš, njech šebi pola šwojeho duchowneho „Blätter aus Spanien“ wuprošy abo šlafa.

Zyrkejš a štat.

Dyrbi tola na tym byčž, šo šo to w štejnišchčžu politiškejš šjawnoščž k nabožinjě a žyrkwi něšchto pšchemēnja, a to k lěpšchemu. Dopokas ša tole je nam Woža šhlužba, kotraž šo pšchi wotwrijenju šnowatušwoleneho němšeho šejma kaž tež pruššeho krajneho šejma wotně. Wulka licžba wotpóšlanzow wobeju šemowu bě šo w Barlinskim domje šjednocžila k tutejš wjatočžnosčži, a k nimi wulka šhla druhich; mjes pšchitomnymi bě tež prušski minister kulta dr. Voelitz. Dwórski předaš D. Doehring předomawšche wo Jan. 15, 5: „Bješe mnje njemožecž nicžo

čžinicz.“ Jesuž Šhryštuš rěčži k ludžom, kottiz nimaja žanejš šmužitoščž, byčž njepopularni, byčž njelubowani wot ludži. Štawšino přenjeho šchescžanštwu nam praji: Tež politiška žada šebi mužow, kottiz šo se šwojim šwědomjom pšched Bohom šwojšani čžuja. Bjes Šhryštuša nima parlamentariške džělo šwjatejš šahorjenoščž a šwjatejš šedžbliwoščž; jemu pobrachuje šmužitoščž pšchecžiwu wliwej, k kotrmž licžby škutkuja, a wola k woporniwoščži; pobrachuje tam to, šo něšchto nušne a špomozne šami wot šo šapocžnu. A hdyž bychmy jenož horška tajkich byli, kottiz nicžo druhe wochzedža šhiba to, šchtož čžze Bóh, nam by pomhane bylo! —

W Awštriskejš šu 30 procentow (to šu na 100 wučerjom pšchezo 30) wšchěch wučerjom na ludowych šhulach bjes wěry wušnacž. Džecž štarschich, kottiz šu k žyrkwi wušstupili, dyrbja tam šobu do nabožnych hodžinow šhodžicž, tute šu katolške.

W Franžowškej dyrbi šnježetštwu pšchidacž, šo tam nabožne šhule pornjo šhulam bjes nabožiny dohwyaja. Tež šnamjenjo čžaha! —

Protjšfa.

Šmy tu hižo pišali wo tym, šo šo na pšchemēnjenju a wčbnowjenju nětcžičejš protjški džěta. Šwojšš ludow ma ša tuto džělo wošebity wubjerš. Šónž lěta wšchelate šhonicšmy k namjetow a wobšamšujenjom tuteho wubjerka. Njech šo paš nichšon pšchegara nještróži, hdyž w ščžehowazym čžita, šchto šo to wšcho pšchemēni — abo lěpje: dyrbi pšchemēnicž. Šo dyrbja šo jutry na wěšty džěni položicž, šnadž na pošlednju njedželu mērza. je šnate, to je něšchto, šchtož je tež woprawdže nušne. Š tym šwišuje, šo dyrbi šo grichiško-katolška a romško-katolška protjška do jenejš šjednocžicž. Ale na tym dawno niž doščž! Šyle nowe a hinajšche licženje mēšazow a thdženjom dyrbi šo šawješčž.

Namjetuja, šo dyrbi kóžde lěto jenaš wjele thdženjom mēčž, mjenujy 52; to šu 364 dnjom; kóžde lěto dyrbi šo k jenejš njedželu šapocžecž; taš šo dozpije, šo je jedyn šwojaty džěni — Nowe lěto — mjenje, t. r. Nowe lěto šwjecži šo pšchezo njedželu. Pšchi tym paš woštanje ša wšchědne lěto jedyn džěni, ša pšchelhódně dwaj wšche. Tute dyrbja šo jako taš mjenowane „bēle dny“ bjes wošebiteho mjena kóždy ras pošlednjemu thdženju lěta pšchidacž; tutón by potajškim pšchezo mēš 8 dnjom, w pšchelhódnym lécze šamo 9 dnjom.

Šhchčž dale šaha dalšchi namjet. Tutón čžze tute 52 thdženjom na 13 (!) mēšazow rošdželicž taš, šo by kóždy pšchezo 4 thdženje mēš. Taš by šo kóždy mēšaz k jenejš njedželu šapocžak a k jenejš šobotu ššoncžik, dozšla by w kóždym mēšazu šamšny džěni na šamšny džěni thdženja položeny byl, n. pšch. 15. džěni by pšchezo njedžela byl. Mjes tym šo maja přjedawšche namjety wjazh pšchiwiška, špjecžuje šo jich wjele tutomu pšchemēnjenju.

Šrjedy hacž šo tute pšchemēnjenja wobšrucž a pšchemjedu, minje drje šo hšchčž něšchto čžaha poš starejš protjšy. W tu šhwilu šu žyrkwi, wšchnoščž, wškowaniške šomory a druhe wušstawy prašchane, šchto k temu mēnja. Šo drje wubjerš wěščž telko wšchelatorych nahladow wuššhšchi, šo budže runje taš mudry kaž přjedy. A šchto mēnišch th, luby čžitarjo, luba čžitaška, tutemu nowotaištemu protjški-džělanju? — A mašch ša tuto lěto tež hižo šwoju nabožnu wottorhanšku protjšku?

Wšchelle k bliška a k daloka.

W Rudhščinje šendže šo „wotřejny šwojšš towašštwow šchescžanškich štarschich“ (Bezirksverband christlicher Eltern-

vereine im Schulaußsichtsbezirk Bautzen) 25. januara popoldnju w 3 hodž. k hłownej shromadźišnje, a to w eb. towaršchowin na hcrnczejškej haŕy. Słowny pschednoschł rěka: „Swójba, schula a lud“. Njehy ſu našchi staršchi a našchi schulšzy a zyrkwini prjódštejery tež i tutym na tule shromadźišnu pokajani a njehy ſo na nej wobdžela!

Budarjowe pjenjesy njejju woſady lětka k hodam dostafe. Je tež tu tak kaž i druhimi pjenjesami a i jich danju. Sdy budže to hinaf a felko ſo ſo raš k roszđelowanju pschiudže, nam cžaf pokaje. Podobnje je to i druhimi pjenjesami a legatami, kaž na psch. i tym we wjazy woſadach wobštejazym „von Vossa-legatom“. To je něšto jara ſrudžaje, dofelž bēchu tola tute a podobne pjenjesy woſadam a pschedewschēm jich potrebnym nuſna a witana pomoz.

Se Eslepeho. Zyrkwine pomějeje i našcheje woſady ſa ſarđzene lēte ſu tele: Starodžilo je ſo 103 džeczi, 55 hólczkow a 48

hólczkow, mies nini 2 morwonarodženej a 9 njemandželškich. Křiczejški ſlub je wobnowišo 134 džeczi, 69 hólzow a 65 hólzow; ſwěrowaných bu 28 porow; munrēto je 51 woſobow; ſpowědných bēšhe jich 4801, a to 1935 mužškich a 2866 žonškich, 3939 ſerbškich a 862 němškich; doma woprawnjených bu 48 woſobow.

Liſtowanje.

F. S. w Es. Wutrobnny džaf ſa dopiſ. Wjeſelimy ſo, hdyž wot Waſ a tak do zyła tež i Prusſeje něšto ſa našche kopješko doſtanjemy. Wobzarujemy jara, ſo ſo to jara, jara porēdno ſtawa, a to woſebje našchich lubnych cžitarjow dla, kotrychž je tola w Prusſej pschezo hišcže nahladna licžba. Tuž pošcželcže dalscheho! Do noweho lēta Wam nutrne „Bombaj Böh!“

— **W. we W.** ſa 3. p. E. — **W. we E.** ſa 4. p. E. — **S. w S.** ſa Sept.

Samowity redaktor: ſaraſ **W y r g a c z** w Koſacžizach.

Njedželske bjesadowanki.

Za pěkne mjenše a wjetše džeczi křescanskich staršich.

Podawa **Arnošt Serbomil.**

Jezus wustrowi syna kralowskeho služobnika.

Jezus přińdže zaso do Kany w Galilejskej, hdžež bēše wodu do wina přewobročil. W městačku wokoło dwaceći mil wot Kany zdaleny bēše kralowski služobnik žiwy, kotrehož syn bēše jara khory. Nan bē slyšal, zo je knjez Jezus hižom wjele ludži wustrowil, a tuž so rozsudzi, zo jeho poprosy, zo by přišol a wustrowil jeho syna.

Knjez Jezus rēčeše z tutym kralowskim služobnikom jara přečelnje a skónčnje jemu praješe: „Dži, syn twój je žiwy.“ Tón kralowski služobnik wěrješe, zo Jezus je Khryſtus a zo so stanje, štož wón praješe. A tuž so zebra a khwataše domoj. Jeho služobnicy přińdžechu jemu napřečiwo a zetkachu jeho po puću, a powēdachu jemu, zo je jeho syn strowy. Tón kralowski služobnik so jich prašeše, w kotrej hodzinje je horcota syna wopuščila, a tu pōzna, zo bēše to runje ta hodžina, w kotrejž je jemu Jezus prajił: „Twój syn je žiwy.“ Swójba tuteho kralowskeho služobnika so džiwaše, ale wěrješe do knjeza Jezusa a prija jeho za swojeho wumožnika.

Knjez Jezus nas slyši, hdyž so k njemu wołamy we čerpjenju a rady pomha, kaž je pomhał tomu nanej.

Jezus bu wuhnaty z Nazaretha.

Krótko potom, zo bē wustrowil syna kralowskeho služobnika, poda so Jezus do Nazaretha, hdžež bu wočehnjeny. Sobotu džēše do jich šule — tak mjenowachu cyrkej. Njemějachu žanych předarjow, kaž mamy my, ale někotry wučeny muž, abo wopytowař čitaše ze swjateho pisma. A tak dachu tamny džen swjate pismo Knjezej Jezusej a wón čitaše z profety Jezajasa tón staw, kotryž powēdaše wo Zbōžniku.

W spočatku džiwachu so temu, štož wón powēdaše, ale za khwilu počachu rēčec: „Wšako je to jenož syn česle, Jozefowy syn. Wón njeje Boži Syn.“ A jara so hnēwachu, zo wo sebi wobkručeše, zo je Boži Syn. A tak jeho ze šule wuhnachu a wučerichu a chychu jeho čisny z wysokeje skały za městom. Ale Knjez Jezus njerēčeše ani słowa njelubeho, ale radšo číše a njewobkedžbowany ze Nazaretha woteńdže.

Choemy-li pokazać, zo smy wučobnicy knjeza Jezusa, budžmy přeco zdwōrliwi a lubošiwu.

Jezus na misioniskim puću.

Jónu rano zahe woteńdže knjez Jezus na samotne městno, zo by so w samoće modlił. Jeho wučobnicy přińdžechu za nim a prajachu jemu, zo jeho črjōda ludži pyta. Knjez Jezus poda so potom ze swojimi wučobnikami na wopyt do Galilejskich městow. A tak khodžachu wot města k městu a Knjez wučēše a wustrowjowaše. Jemu přińdže muž, kiž mēješe hroznu wusadnu khorošć, a klakny so před Knjezom Jezusom a prošeše, zo by jeho wustrowil. Hišće džensa njezamōža najwjetši lēkarjo wustrowić žanu družinu wusadnosće. A w tutom starem času bēše kōždy wusadny hižom rozsudženy, zo dyrbi swoje cyle žiwjenje być wotdželeny wot swojich přečelow. Ale Knjez Jezus so jeho dōtkny a rjekny: „Chcyj a budž čisty“ (t. j. strowy). A tón muž bēše hnydom strowy.

Džensa w zdalenyh krajach misionsey lēkarjo a wothladowařki wustrowjeju khore čłowjeki a powēdaju jim wo lubošci Knjeza Jezusa, přenjeho misioniskeho lēkarja.

Jezus lubuje nas wšitkich a chce, zo bychmy zdžerželi nie jenož svoje čelo čiste, ale tež svoje mysle a swoju wutrobu.

Přehlad.

We třoch minjenych mēsacach smy rozpominali młodosć a započatki skutkowanja Knjeza Jezusa. Slyšachmy, zo je so narodžil jako džēcatko w Betlehemje, runje kaž su to profetojo wēščili. Potom bēše žiwy w Nazareće a posluhaše swojej mačeri a Jozefej. A hdyž přińdže prawy čas, woteńdže z Nazaretha a džēše k Jordanej. Tam da so wot Jana Křēcnika wukřčić a při tej składnosci zjewi so hlōs z njebja: „Tutón je mój luby Syn.“

Knjez Jezus, spytowany w puscinje, njeda so wot djabola zawjesć a da nam přiķlad. Ale hdyž poča wučić a wustrowjeć a dopokazować z mnohimi džiwami, zo je Boži Syn, njelubješe so to wučeny wjednikam Jsraelskeho naroda, dokelž wočakowachu krala, kiž by jich wuswobodžil wot Romjanow. Knjez Jezus wopokaza tež swoju horliwosć, hdyž z templa wuhna předawarjow a pjenježnych wumēnjerjow. Ale svojim krajanam njerjekny ani słowa njelubeho, hdyž chychu jeho wuhnać z Nazaretha. Knjez Jezus wustrowi syna kralowskeho služobnika a wboheho wusadneho a bēše lubošiwu k Nikodemej a k žonje Samariškej.